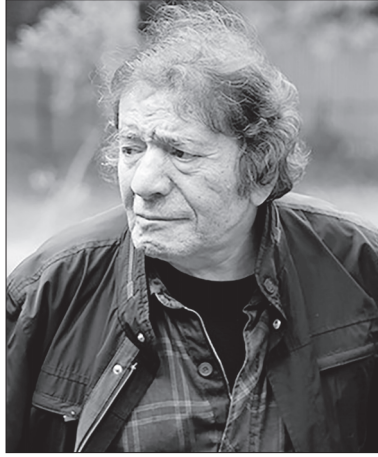

◆ P o e z i y a

Musa YAQUB

BU DA MƏNİM GİLEYİM...

Keçirəm dağdibi cığırlarımı,
Çəkirəm dərdimin ağırlarını.
Aman, təklkdir yandırır-yaxır
Cəhənnəm odundan ziyadə məni.
Deyərdim, dərdimin ayaqları var –
Qoymusan yollarda piyada məni.

Quşlarla tutarmı çiyinbaşlığım,
Bəlkə ağacların, bəlkə çayların,
Mən kimin dalınca gedim görəsən?
Kim qoydu bəs məni yetim, görəsən?
Sözü eşidilmir qoca dərvişin,
Nə olar ələnmiş ələk olanda.
Qızılgül solursa, olmaya keşkə,
Mən kiməm? Nəçiyəm
Seyran demişkən:
Bankomat oluram gərək olanda.
Özgə nəfəsiylə isinmir ovcum,
Bir kəsım yoxdu ki, oyada məni.

Düz yola çıxıram, yolum əyilir,
Budaqdan tuturam, qolum əyilir.
Daha söykənməyə dayaq tapmıram.

Sənsiz ruhumu da oyaq tapmıram.
 Yarpağa dönürəm – yellər aparır,
 Bütün sahillərim sürüşüb gedir.
 Yuyur torpağımı, sellər aparır.
 Bütün rahatlığım gedib əlimdən,
 Bir ilin içində qocaldı kişi:
 -Deyən, qız-gəlinin pıç-pıçı artır.
 Hərə öz qabına bir qalay vurur,
 Mis kasa azalıb, qalayçı artıb.

Qəribə dünyadır bizim dünyamız,
 Hesabı azalıb, sayğacı artıb.
 Bəd dili kəsməyə qayçı azalıb.
 Doğmalar azalıb, yad bacı artıb.
 Evdə eşidən yox qoca dərvişi,
 O adam deyilmiş, adam elə bil.
 Mən, o mən deyiləm, yadam elə bil.
 Ah, yenə göynədi bağrımın başı,
 Bir stəkan çay ver,
 -Görüm keçirmi,
 Mən çaylağa düşən ildırım daşı,
 Çöl məni yandırır, çölüm içimi.

Sandıq şeirlərim çıxıb yadımdan,
 Doğmalar beləcə yadlanıb gedir.
 Yığılıb bir mücrü yaddaşım gedib.
 Sən yıxdın evimi, evi dağılmış.
 Sənsiz yıxılmışı qaldırmaq olmur.
 Yaxşını, yamanı aldırmaq olmur.
 Bu necə dövrandır, bu necə yaşam?
 Yolum haracandı, mənzilim hara?
 Qoymusan yollarda piyada məni.

Bu necə dövrandır, bu necə yaşam?
 Daha nə yoldaşam, nə çiyindəşam.
 Rütbəsi alınmış əsgərəm, paşam.
 Bir az sərsəriyəm, bir az sərxoşam.
 Bir kəsim yoxdu ki, oyada məni,
 Qoymusan yollarda piyada məni...

2019, Buynuz

ÖMÜR NEYÇÜN BELƏ OLSUN...

Ocaq-ocaq yanır ahım,
 Görən varmı bir günahım?

Aman, Allahım, Allahım,
Ömür neyçin belə olsun?

Bir tərəfdə ölüm-itim,
Hardan gəldim, hara gedim?
Sızlayıram yetim-yetim.
Ömür neyçün belə olsun?

Tutdum Tanrı ətəyindən,
Mən zamanın yedəyində,
Bezdim namərd kötəyindən,
Ömür neyçün belə olsun?

Hanı bəy, xan, hanı sultan?
Rütbəsini aldı dövrən.
Ha üyüdür bu dəyirman,
Ömür neyçün belə olsun?

Eşqdə məni oyandıran,
Bir tərəfdə mən yanırım,
Bir tərəfdə o yandıran –
Ömür neyçün belə olsun?

Çox sualın cavabı yox,
Göydə mələk əzabı yox,
Yerdə məzar hesabı yox –
Ömür neyçün belə olsun?

Buynuz

PAYIZ DURNAM

Payız durnam, uçub getdin,
Bir də dönüb gələrsənmi?
Sən dönəndə mən olmasam,
Ruhum ilə gülərsənmi?
Ey bizlərdən təmiz vücud,
Könlümü ardınca uçurt.
Yerin xəzəl, göyün bulud –
Mənzil-mənzil bölərsənmi?
Ey hər göldən şəkər dadan,
Buluda baş qoyub yatan.
Mən qanadsız piyadadan
Durub dilək dilərsənmi?
Nə bir mənzil vurduq başa,
Nə gün gördük gəlsin xoşa.

Heç qoşalar uçmur qoşa,
Tənha uçan tək sənsənmi?
O, istəyir dönə məndən,
Gedib ki, gizlənə məndən.
O, adı gizlinə məndən
Bir çınqı söz söylərsənmi?
Azalıb mehri dünyanın
Çəmi yox qeyri dünyanın.
Yolları əyri dünyanın
Keçidlərin bilərsənmi?

ACLIĞIN RƏNGİ

Bir dayı vardı,
Adı Mənsur.
Deyirlər adamın
Üzünü gör, halını sor;
O, sütün bir oğlan,
Mən uşaq.
Amma sözümüz bir,
Sirrimiz bir,
Hər işdə əlbir.
Çox sevirdi uşaqları,
Məni daha çox.
Amma başqa idi
Zamanın axarı.
Dərd böyük, çarə yox,
Füzuli demiş,
Dərd çox, dərman yox.
Dövrən qəvi, tale zəbun,
Aclığa varmı tabun?
Bir yandan da
Ölüm, ayrılıq.
Bu səhər Ayna öldü dedilər,
Ölkə yaraşığı, ellər gözəli,
Tut ağacının koğuşunda,
Lap erkən yaşında,
Gözümüzün qabağında
Bircə tikə çörək üçün
Öldü elin Aynası,
Sındı könlümüzün aynası.
Acından ölənə bax,
Gözələ bax,
Bizdən iraq olsun,
Bu dərdi təzələ, bax,

Gör nə rəngdədir
Aclığın rəngi.
Heyif o ala gözlərdən,
Dünyadan doymayıb,
Gözü açıq.
Mənsurdan işarə gördüm
Gözlərinin ağında
Ölkə Aynasız deyil,
Ata-anasız deyil,
Ata-ananın da
Uzanan əli yoxdur,
Desin:- Bala,
Ala, bu tikəni ye,
Bizə “çox sağ ol”- de.
Məşəməzdə qurdlar daraşib yarpağa,
Kişilər güllə əkir torpağa,
Analar, bacılar dərd çəkir,
Dərd çox, dərman yox,
Dövrən qəvi, tale zəbun,
Aclığa varmı tabun?
Belə gündə nə məhəbbət?
Bəlkə də qınaq idi, yasaq idi.
Bu dövrün aşıqları
Yəqin ki, kama yetmədi.
Mənsur da o gecə, gizlicə,
Tut ağacına dəyəcəkdə,
Əli boşdur, getmədi,
Yeniyetmə məhəbbəti dəhşət imiş.
Bəlkə zordur, zordur
Kərəm kimi od tutubdur
Dayım Mənsur.
Qoy onu heç görməsinlər, bilməsinlər,
Axı, indi vətən üçün,
Torpaq üçün yanmaq olar;
Kərəm kimi yanmaq
İndi qınaq olar.
Göz yaşları tökülürdü birər-birər
Amma elə işıqlıydı, gümüşüydü,
Üzündə yaş görünmürdü,
Ağlamırdı, əriyirdi gilə-gilə,
Elə cürə yanğılıydı
Gilələri düşsə yerə
Çiçək üstə dönər külə.
Elə bil ki, partlayacaq,
Alışdı ocaq-ocaq

Qəlbi cızdağ, ruhu cızdağ
Mənsur üçün yaşamaq
Gün nə üçün, ay nə üçün,
Yox, bu gecə getsə idi görüşünə,
Ölməz idi tut ağacı.
Sən də ağla Ayna üçün
Bəs içimi yandırmayım, ah nə üçün?
Görməsinlər, bilməsinlər
Gözlərini dikdi mənə,
Öpdü məni dönə-dönə,
Bacıoğlu, salamat qal,
Deyib getdi.
Gözüm qaldı arxasınca,
Özüm getdi, gözüm getdi,
Ay ürəyim, sən hardasan?
Bəlkə elə Allahımız
Özünün cənnət ölkəsində
Birləşdirib nakamları,
Ruhları şad, üzü gülərdilər.
Bəxtəvərlər bəxtəvəri,
Bülbüllər, güllərdilər.
Eh, nə deyim,
Gözüm qaldı bu yollarda,
Bütün aeroportlarda,
Qatarlarda gəzir gözüm,
Əsgərlərin sırasında,
Turistlərin arasında,
Çox ölkənin yarısında
Qalıb gözüm.
Avtobusa minənləri,
Düşənləri izləmişəm.
Səhv etmişəm, oxşatmışam.
Amma, yenə gözləmişəm.
Bu itkinlik iraq səndən,
Heç almadım soraq səndən.
Sənin adın olan yerdə
İllər susur, ömür susur,
Zaman susur.
Bizi belə günə salan
Canilər də susur hələ.
Sən hardasan dayım, Mənsur?
Axtarıram, izləyirəm,
Eh, bəlkə də...

2019

DİRİ MƏZAR

Səfasından səfalanın,
Səfasından şəfalanın
Bulağımız vardı bizim,
indi yoxdur...
Qədirbilməzlik etmişik,
Yəqin bizdən kəsib gedib.
Yer altına sızıb gedib,
Öz qəbrini qazıb gedib.
Bizim günəş ölkəsində,
Villaların kölgəsindən bezib gedib.
Adı nədir? İstisu,
Bizi bizdən qoparma
Ay İstisu bulağım,
İstimizi aparma,
Səfamızı aparma.
Müqəddəs ocağımız,
Kim söndürdü bu ocağı?
Sən ana qucağısan,
Soyutma bu qucağı.
Adın qalsın deyiblər,
Bu qarğışdır, bulağım!
Şair səsləyir səni,
Bu çağırışdır, bulağım.
İnsanlığın aləminə qayıt gəl,
Balaların qələminə qayıt gəl.
Göydə mələklər, ruhlar yaşar,
Sən də yerin təkində, ölməmişən, dirisən,
Sən də həmin mələklərin birisən.
Sən ey daşlı bulağım,
Daşında çiçək bitir.
Ruhumuzu ayılt gəl.
Balışa öyrətmə bizi,
Sən ey ana qucağı.
Südün halaldan halal,
Qayıt, balalar gəlir,
“Malışa” öyrətmə bizi.
İstisu kənd məktəbi –
Kənd yaşadır adını,
Məktəb saxlar adını.
Öz adına qayıt gəl,
İnsanlığın həyatına qayıt gəl.
O qaynayan quyun hanı?
Deməzlərmi,

Adın qalıb, suyun hanı?
Könlüm mehri,
Göyün sehri,
Yerin piri,
Dönüb geri,
Qayıt gəl...

2019, Buynuz

TƏRƏFLƏR

Gör neçə karvanlar yeridi getdi,
Gördüyüm yüzündən biriydi getdi,
Min əldə min mizrab əridi getdi,
Ona dil öyrədən tel tərəfindən.

Çəkdiyim əzablar itərmi ola,
Uzun sevda yolu bitərmi ola,
Aşıqlər murada yetərmi ola,
Nigaranam bülbül – gül tərəfindən.

Daha göyərmədi qara daşım da,
Gözəl görməmişəm belə yaşım da,
Əl verdi, aqlımı aldı başımdan,
Əllərim dolaşdı bel tərəfindən.

Hanı o sevdalar, hanı o sevinc,
Bir sevda əlində qalmışam girinc,
Ayağım da balta, başım da çəkiç,
Diril tərəfindən, öl tərəfindən.

Bu neçə günlərdir, günüm oyuncaq,
Mən gün görmədim ki, illər boyunca.
Qaladım ocağı, söndü o ocaq,
Külü də sovruldu yel tərəfindən.

Girdim türbəsinə, sinə dağladım,
Düşüb ayağına bir də ağladım,
Çəkdim zəhmətini, kitab bağladım,
Aldım qiymətini el tərəfindən.

DAĞLAR

Kim tikib, kim qurub,
Ustadı kimdir?
Yoxdur bir biləni, xəbər verəni,

Yoxdur bir əcdadı, yoxdur bir adı,
Şahidlik eyləyən bir zadı yoxdur,
Bələd yox nəslinə-əslinə dağlar.

Onda ki, başlayar soyuq şaxtası
Qaya çartdağında buzdan baltası
Dağlarda səs salar, çataçat düşər.
Taxta daşlarının çatlar taxtası.
Qartallar qıy deyib qaçar başından,
Uçar ayağından alabaxtası,
Küləyi əsəbi, coşar qəzəbi,
Geyər köynəyini tərsinə dağlar.

İldırımli daşlar, daş xınasında
Kahalar dağ kəli karxanasıdır.
Qaldırar buludu göy qübbəsinə,
Qayalar səs verər qartal səsinə,
Üfüq bəzək vurur daş eyvanına.
Dünyanın ən nəhəng pəhləvanına,
Kim girə bilər ki, bəhsinə, dağlar.

Düşər ayağına çayları daşar,
Dərin dərələrdə selləri coşar.
Oynayıb qaynaşar sel ayağında,
Şimşəklər xal qoyar daş yanağında,
Sellərin ağzında daşlar fırlanar.
Köpüklü sulardan dərə nurlanar,
Sel selə qarışar, nur selə dağlar.

İlahi, sən bizi peşman eyləmə,
Bir də, yolumuzu duman eyləmə.
Yollar bağlananda könlüm bağlanır,
Kəsər yollarımı, çənlər, dumanlar.
Ümidim qırılar, ölər gümanlar,
Gözlərim nəmlənər, ürək qəmlənər,
Gözümün yaşını kaş silə dağlar.

Gecələr başqadır axar-baxarı,
Qayalar buluddan çıxır yuxarı,
Açar yaxasını...
Yanar ay altında mərmər divarı
Əks olar göylərdə, ağ sinə dağlar.

Dərələr, təpələr boşalıb gedir,
Dumanlar sürünüb baş alıb gedir.

Zıncırov səsləri səslənir aram.
 Daha mən də gedim, burda qalmaram,
 Dəvə karvanına qoşulum gedim,
 Dəvə karvanıdır silsilə dağlar.

Quzeyin qarı var, qurd salır durur,
 Güneydə, binəsi yurd salır durur,
 Zirvə kündə-kündə, oyma-oymadı,
 Könlüm bu dağlardan daha doymadı.
 Yenə də, durmuşam vəsfinə, dağlar!

01.12.2019

Bakı

DİALOQ

Şairim!
 Bu sevgi şeirini kimə yazmısan?
 -İncə barmaqlara, nazik əllərə,
 Vəfalı, vəfasız şux gözəllərə.
 Birindən aypara qaş götürmüşəm,
 Amma gözəllərin siyahısında
 Filənkəs xanımı baş götürmüşəm.
 Birindən gözəllik, ilahi baxış,
 Birindən duyğulu xoş bir aldanış,
 Biri əllərilə gül verib mənə,
 Birini başıma daş götürmüşəm.
 O qədər gözəllər yaradıb Allah,
 Nə deyim vallah.
 Saçımda birinin tumarı qalıb,
 Birində gözümün xumarı qalıb,
 Biri xoş dilimi söyləyib gedib,
 Əlini əlimə öyrədib gedib,
 O biri sinəmi göynədib gedib.

Ürəyin ən gizli küncündə qalan,
 Ən uzaq ulduzlar bürcündə qalan,
 Qərribə qismətlər var bu dünyada.
 Hər sirri açıb-ağartmaq olmur,
 Elə yaralar var sağalıb gedib,
 Elə yaralar var sağaltmaq olmur.
 Amma ilk sevginin şimşəyi qalır.
 Dağda ildırımın xınası kimi,
 Böyüyür bir yara, hələ göynəyir.
 Füzuli qəlbitək zənbur evidir,
 Sanki dəlik-dəlik göynədir bizi.

Təzə hicranlara öyrədir bizi,
Mənim ürəyimdə qalıb göynəyi,
Aşıq Ələsgərin sarı köynəyi
Təzə sevgilərə öyrədir bizi,
Bir sarı sim üstə söylədir bizi.

Ey məndən həmişə şeir soruşan,
Mənim də ürəkdə süzülür şanıam.
Mən də gözəllərə salıb meylimi
Yazıram o şimşək, o bal şeirimi.

12.12.2019

Bakı

MİRZƏ MÜƏLLİM

*Uzun zaman Yazıçılar İttifaqına rəhbərlik etmiş
xalq yazıçısı Mirzə İbrahimova*

Qalıb xatirəmdə yaxşılıqların,
Ey xalqın adamı, haqqın adamı,
Sən ey Şərq adamı, ey qafqazlı ər,
Könlüm məzarını salama gələr.

Mən səndən ötrü axı kim idim,
Adamsız, kimsəsiz, yazıq bir yetim.
O nə qayğı idi, çıxdı qarşıma,
Zamanla təzəcə gəlirdim dilə.
Heç paltó sözünü bilmirdim hələ.
Buynuzdan Bakıya gələn yollarda
Kuzovlu maşında üşüyən canım
Çölün küləşi idi mənim yorğanım,
Qılçıqlı bədənlə gəldim yanına
Mən bir küləş adam, sən günəş adam.
Yetimlik vaxtını aldı yaddaşın,
Bu yazıq halımı görüb kövrələn,
Ürəyi gizlincə ağlayan kişi,
Gizləndi gözündə bir damla yaşın,
İttifaqımızda iş tünlüyündə
Mənim üçün iş yeri saxlayan kişi,
Məni xəcalətə salma bu qədər,
Mən belə qayğılar görməmişəm, yox.
Mən yumruq altından, mən daş altından
Mən kotan altından çıxıb gəlmişəm.

Ədalət naminə, millət naminə
 Böyük rəhbərlərlə döş-döşə gələn,
 Ey vicdan adamı, ey kamil insan,
 Sən necə durmusan haqq tərəfində,
 Vəzifə sərfində deyildin axı,
 Böyük dayaqlara dayaq verdiyin.
 Haqqa, yaxşılığa ayaq verdiyin.
 Sidq ilə xalqına könül bağlayan,
 O olan meydanda nə yalan, nə zad.
 Hər cürə nəfsdən ürəyi azad.
 Tamahı özündən uzaq saxlayan,
 Təpədən-dırnağa ay insan kişi.
 Qorxaqlar qorxdular –
 Səlahiyyətini göydə aldılar –
 Amma təyyarəsi göyün qatında
 Uçurdu, uçurdu,
 Pənbə buludları tutub qucurdu.
 Təyyarə uçurdu.
 Uçub əridirdi dumanı, çəni,
 Hələ ucalığa aparır səni.
 Yox, o təyyarəni endirmək olmaz,
 O sənin ruhundu Mirzə müəllim.
 Sən elin oğlusan, elin çırağı,
 Elin çırağını söndürmək olmaz.
 Söndürmək olmaz, Mirzə müəllim!

NƏ DEYİM...

Deyəsən, ruhumda bədən də qalmır,
 Ruhum, tələs görüm, ürəyim, tələs!
 Evdə tək adamım gözləyir məni...
 Bir də alovlandır çıraqlarımı,
 İlahi, sən məni özümə qaytar,
 Özümünkü elə ayaqlarımı.
 Ayağım, dayağım, yubanma görüm;
 Durub artırmada boynu bükülü,
 Ocağım sönsə də, yandırır külü.
 Külü yandırırsa, özü hardadır?
 Əgər söz veribsə, özü hardadır?
 Əli sahmandadı, gözü keşikdə.
 Gözünün xumarı gözləyir məni,
 Əlinin tumarı gözləyir məni,
 Mən isə həmişə pintinin biri,
 Yəqin, paltarımı salır sahmana,

Keçim yan otağa, görüm ordadır?..
Yoxdur... yoxdur... burda da yoxdur..
Məni gecikməyim qoyubdur naçar –
Dayan... dayan,
Qapısı açıqdır, üstündə açar -
Qoy girim içəri...
Bəs sən hardasan, a zalım qızı?
-Bay... sən gəlmisən?
Deyəsən, sən də gözlərin qızıb,
Məni görmürsənmi arxın suyunda?
-Hə doğrudan... Sən Allah, bağışla məni,
-Tut məni, tut məni axıb gedirəm,
Bir anlıq dünyaya baxıb gedirəm.
Qaldır körpüyə, yapış əlimdən,
Xoş sözlər eşidim sən dilindən.
Bəs hanı əllərin? Bərk yapış görüm!
Bu sən əllərin tanış deyildir.
Bu çinar yarpağı, bu cökə yarpağı,
Bu tut yarpağıdır, tut deyirəm, tut!
-O əllər, o gözlər hardadır Allah?
Hər yeri axtardım tapa bilmədim,
Bəlkə də, darıxıb qonşuya keçib.
-Heç vaxtı varmı ki, qonşuya keçsin.
...Əsmər xala, ay Əsmər xala,
-Nədi? Ay bala!
-Sən Allah, onu görməmişəmmi!?
-Bu gün kim isə dəydi gözümə.
Deyəsən, o idi, nə deyim, vallah...
Bir zər asılmışdı incə telindən,
Saçı xumar idi səba yelindən.
Amma kədərliydi yaman dərindən -
Almışdı üzünü qara buludlar,
Dəryanın suları gözündə idi.
Dünyanın kədəri üzündə idi...
Dedi: Mən gedirəm gedərgəlməzə.
Ondan muğayat ol, qurbanın olum.
Belə bitir ömür yolum...
Necə? Necə, yəni ki, bir də dönərəm?
-Əsmər xala! Səmtini de, mən gedirəm.
-Ey ... Ay bala, heç o yolun səmti yoxdur.
Əvvəli yox, axırı yox...
Milyon-milyon cığırı var.
Bəlkə, min-min yolları var.
Bu yollardan qolları var.

Sən bu yolun əvvəlinə dönsən əgər,
 Orda təksən, ocaqların sönüb getmiş,
 Adamların dönüb getmiş.
 Mən də söz yükümün altında qaldım,
 Tapmadım şeirin möhürbəndini.
 Mənim əvəzimə, mənim şeirimə,
 Min biri möhürbənd yazıb yerimə.
 “Gələn birdir, gedən birdir, qalan bir.
 Gedən gəlməz, gələn qalmaz, əcəb sirr.
 Bir əvvəl var, bir axır var deyiblər.
 Yalan sözdü, nə əvvəl var, nə axır”.

GÜNƏŞ HAQQINDA BALLADA

Nə deyim, bu günün sehridir bəlkə,
 Qızıl qüllələrdə durur bu ölkə.
 Bu sehrin yanından Xəzərə baxdım,
 Xəzərdə açılan səhərə baxdım.
 Möcüzədir günəşin bu tülusu.
 Elə bil gündoğanda
 Yanır torpaq, yanır su.
 Doğ günəşim, doğ görüm!
 Zülmətləri boğ görüm!
 Çiling-çiling doğranıb,
 Tökülür göy Xəzərə.
 Bərq vurur ilk şəfəqlər.
 Göy sulara çarpışır.
 Hardan alıb bu rəngi?
 Aləm qarışıb, sanki.
 Dəniz daşır, göy qopur,
 Yerlər-göylər baş əyir
 İşiq pəhləvanına.
 Fırlanır bu dünyanın
 Nəhəng çarxı, fırlanır,
 İşiq çarxı fırlanır.
 Birdən yapışır durur,
 Göylərin tavanına.
 Çıxır gah eyvanına.
 Gəlin deyil, qız deyil,
 Bu nə göyçək oğuldu.
 Doğ günəş, doğ günəş!
 Zülmətləri boğ, günəş!
 Buludları ərit gəl,
 Öz qüvvəni yerit, gəl!

Çıxdı hədəqəsindən,
Tabaqlandı, böyüdü.
Aləm qaldı sehrdə.
Ocağımız yanacaq
Kişi çiyinlərində.
Allahın əlindədir
Dünyamızın ən böyük,
Yarımdünya çələngi.
Göyümüzün nəhəngi,
Yerimizin gül rəngi.
Eh, günəşin yanında
Bənzəyən, bənzədilənlər yalan
Nə oxşatmaq, nə filan.
Şüası xalça-xalça,
Üfüqləri bəzəyən
Sən ey göyün, yerin
Həm ərşin, həm də sübhün günəşi,
Allahdan almısanmı
Bu ahəngi, bu rəngi,
Yarımdünya çələngi.
Səninlədir nəzərim,
Par-par parıldar, yanar.
Naxış-naxış dalğalar
Bu naxışa həmişə
Güzgü tutar Xəzərim.
Başqasıyla nə işim,
Eh, canımda atəşim.
Baxıram ki, yolların
Uğurlu yol olacaq,
İşığın bol olacaq,
Qəzəbliyə qəzəbin,
Əsəbliyə əsəbin,
Yaxşılara yaxşılığın,
Qoy olsun!
Aləmlə, kainatla
Ömrün boyaboy olsun.
Ey günəşim, günəşim,
Ey müqəddəs ocağım.
Xaqani demişkən:
“Düşmə ayağına hər cür alçağın”.

Babadağda gecə yarı
Salavatgahdan çıxıb
Ey ulu günəşim, ulu günəşim!

Tanrının yoludur yolu günəşin.
 Əkin-biçin vaxtını da bilirsən,
 Süleymanın taxtını da bilirsən.
 Ey, ulu günəşim,
 Dan yeri ağarır...
 Səhərim, Xəzərim,
 Sizə salamlar.
 Yəqin ki, şairin
 Salamını alarlar.
 Mən də Baba dağında,
 Bu ilkin sübh çağında,
 Ziyarət yolunda,
 Uğurlu yolum.
 Salam, ey Xəzərim!
 Salam, ey ulum!
 Salavatgahdan keçib,
 Salavat çevirdim bir də günəşə.
 Gözəldir bu dağın axar-baxarı.
 Çağırır babamız,
 Gəl, gəl yuxarı!
 Günəşə, Xəzərə ilkin ziyarət.
 Xoşdur bir səfərdə iki ziyarət.
 Yəqin bilmişəm mən qədrini onda,
 Göylər qızılıdır,
 Üfüqlər alışmış qırmızı donda.
 Üfüqlər şüanı ötürür ərşə,
 Salavat çevirdim bir də günəşə.
 Xəzər qırçın-qırçın,
 İlmə-ilmədir.
 Naxışlar məni də salır ilməyə,
 Nə vaxtsa gələrəm bura ölməyə.
 Qalxıram-enirəm eniş-yoxuşu.
 Anam da, mənimlə gedir yanaşı...
 Günəş haqqında
 Nağıl söyləyir anam,
 Mən də günəşimə
 Ana deyirəm.
 Yetməz bu sevdalar
 Sona deyirəm.
 Ey böyük nəhəngim,
 Qırxqanad çələngim...
 Doğ görüm, doğul görüm!
 Həmişə Xəzərimdən
 Doğulan oğul görüm...

Mərkəzi klinika. Bakı

HANI?..

Dünya, məndən nə istərsən,
Veriləsi borcum hanı?
Yerdə yerim, göydə havam,
Ulduzlarda bürcüm hanı?

Ömrü başa yetirmişəm,
Yaxşı günü itirmişəm,
Şələ verdin, götürmüşəm,
Aparmağa gücüm hanı?

Mən dünyanı eşq bilmişəm,
Yaşamağı məşq bilmişəm,
Bir oxuyub, beş bilmişəm,
Sana üçüm, beşim hanı?

Tanrım, uzat ətəyini,
Bir az azalt kötəyini,
Daha bundan betərini
Gözüm görən ölçüm hanı?

Dayan Sultan, dayan başqan,
Dərd görmüşəm, gözüm yaş, qan,
İçim başqa, çölüm başqa,
Sözdə ölçü-biçim hanı?

Ocaq yerim, körük yerim,
Otlanıbdı örüş yerim,
Nə almışam, nə də verim,
Bu alverdə ölçüm hanı?

Burax məni, çıxım gedim,
Qoy Tanrıma yaxın gedim.
Alışmışam, yanıb gedim,
Köç etməyə köçüm hanı?

03.12.2019
Buynuz-Bakı